

Korte overweging en aansluitend orgelspel
Lieve mensen, gemeente van Christus

Wij leven slechts op de adem van zijn stem.
Soms is dat best lastig
om nog te zien en te ervaren dat we leven op Gods adem.
Immer: we leven in een samenleving
waarin autonomie, zelfbeschikking,
individualiteit belangrijk zijn.
Steeds meer zelf regelen en bepalen
hoe we omgaan met geloof, werk, ziekte,
leven en dood.
Dan kan het lastig zijn om je te bedenken
dat leven ook door God gegeven is.
Want als je alles naar eigen hand wilt zetten,
dan wil je ook de controle hebben.
Is er angst om die te verliezen.
En weinig tot geen vertrouwen in anderen.

Vanavond horen we bij Koning David iets anders:
David staat hier aan het eind
van zijn koningschap en dankt God,
omdat hij in staat is om alles te zien
als een gave uit de hand van God.
Het is uit uw hand en wij geven het aan u!
Daar heeft David weliswaar
ook een leven lang over moeten doen.
Hij wilde zo graag een tempel voor God bouwen,
maar God wil niet vastzitten in een tempel.
David mag geen tempel bouwen,
dat moet hij overlaten aan de volgende generatie.
Hij moet het uit handen geven
en het is groots dat hij dat kan.
David heeft de bezieling
dat hij het leven ervaart
als ontvangen uit Gods hand.
Dat geeft hem vertrouwen
in de volgende generatie
die het zeker anders,
maar ook goed zullen doen.

Het is levenskunst, het leven zo te bezien:
ontvangen en weer loslaten in vertrouwen
dat het goed zal gaan.

Dan steekt het verhaal van de tien zieken
anders in elkaar.

Hulp vragen, hulp ontvangen is vaak lastig.
We redden ons liever zelf.

Denk maar aan armoede,
dat is het best bewaarde geheim.

Ik hoor wel eens opmerkingen:

Ja, maar in Nederland hoeft niemand arm te zijn
of van de voedselbank te leven.

Dat is misschien toch iets te snel geoordeeld!

Want als ik met de voedselbank, diaconie,
of in het pastoraat aan de praat raakt,
dan blijkt het toch anders.

Mensen die geen werk hebben, alleenstaande ouders,
langdurig lichamelijk of psychisch ziek zijn,
mensen met restschulden van hypotheeken.

En dan heb ik het nog niet
over de Hollandse papierwinkel,
de onbekendheid bij loketten en regels,
waarin mensen totaal vastlopen.

Mensen moeten veel zelf regelen.

Autonoom en zelfredzaam zijn,
maar velen lukt dat
om welke reden dan ook, gewoon niet.

Het doet me dan goed,
dat mensen de weg weten te vinden
naar bijvoorbeeld kerken
en dat kerken het ook zien als hun taak
om hulp te bieden.

De tien zieken vragen Jezus om hulp,
want door hun huidvraat
zijn ze uitgestoten uit de samenleving.
En dus op elkaar aangewezen.
Dat kan een eenzaam leven zijn.

In ongenade gevallen bij de samenleving
en levend al dood.
Door toedoen van Jezus ontvangen ze
als het ware opnieuw hun leven.
Maar kennelijk is het voor hen moeilijk
om dankbaar te zijn,
want maar een van de tien
komt terug om te bedanken.
Juist de Samaritaan,
begreep uit wiens hand
hij de genezing had ontvangen.
Dat het genade was.
De andere negen zagen de genezing misschien
als iets vanzelfsprekends,
waar ze recht op hadden.

Ook aan ons vanavond de vraag
of we op deze dankdag
dankbaar kunnen zijn.
Ik realiseer me dat het lastig kan zijn
als je geen werk hebt,
ziek bent, in de zorgen zit over je bedrijf,
de afkalving in de zorg en het onderwijs
of oud bent en het gevoel hebt niet meer mee te doen.
Maar toch kom ik ze tegen,
mensen die flexibel genoeg zijn
om dingen los te laten
en de bezieling hebben
om te zien dat ze leven op de adem van God
in alle voor- en tegenspoed.
En die ook anderen op dat spoor willen zetten.
Zij zijn net als David
en die ene Samaritaan voor ons bakens
in de soms zo over consumeerde samenleving.
Zulke bakens zijn reden tot dankbaarheid.
Bakens waaraan we ons kunnen optrekken
en die ons doen beseffen,
dat we allen leven van Gods genade.
Moge het zo zijn.
Amen